

орканом, було на кождім кроці, щоби люди могли не дивуватись і з дива забувати жаль.

Зажурений ступав о. Левіцький дорогою по градї, що ще не стопив ся. Мовчки перейшов попри селянина, що з дороги задивив ся на своє поле і навіть не замітив панотця; обійшов довкола вербу, що лежала впоперек дороги; пристанув на хвилю коло хати, з котрої стріху зняло, придивив ся засумованому господареві на порозї, і вступив у бічну уличку. „Як на похоронї!“ думав собі панотець. „Зовсім як на похоронї. Ще гірше навіть! На похоронї буває пераз весела погода, а тепер!...“ Нараз на вступі у бічну уличку зачув голосну варку:

— А ти злодію! — кричав якийсь мужеский голос. — То гроші від кожного нумеру вмієш брати, а хмар відвертати не вмієш! За що-ж ми тобі платимо?

— Та бий єго! — заохочував иньший жіночий голос.

— Люди добрі, не бийте мене! Я не міг дати ради! — просив ся захриплим голосом иньший селянин, але в сії хвили зойкнув коротко, повалив ся на землю і замовк.

О. Левіцький приспішив хід і небавом побачив громадку людий, котрі з лютостию копали погачи низенького, худого господаря, що звав ся Бей. О. Левіцькому зараз уся справа